

מסכת מכשירין

פרק ו

א. המעלה פרוותיו לגג מפני הכנימה, וירד עליהם טל, אינם בכי יתן. אם נתפנו לכו, הרי זה בכי יתן. העלן חרש, שוטה וקטן, אף על פי שחשב שירד עליהן הטל, אינו בכי יתן, שיש להן מעשה ואין להן מחשבה:

ב. המעלה את האגדות ואת הקציעות ואת השום לגג בשביל שימתינו, אינו בכי יתן. כל האגדות של בית השוקים, טמאין. רבי יהודה מטהר בלחים. אמר רבי מאיר, וכי מפני מה טמאין, אלא מפני משקה הפה. כל הקמחין והסלתות של בית השוקים, טמאים. החילקה, הטרגים והטסגי, טמאים בכל מקום:

ג. כל הביצים בחזקת טהרה, חוץ משל מוכרי משקה. ואם היו מוכרין עמקן פרות יבשים, טהורות. כל הדגים בחזקת טמאה. רבי יהודה אומר, חתיכת אלתית ודג המצרי הבא בקפה וקוליס האספנין, הרי אלו בחזקת טהרה. כל הציר בחזקת טמאה. ועל

כָּלֶם, עִם הָאָרֶץ נֶאֱמָן לֹמֵר טְהוּרִים הֵן, חוּץ מִשָּׁל דָּגָה, מִפְּנֵי שֶׁהֵן
מִפְקִידִין אוֹתָהּ אֶצֶל עִם הָאָרֶץ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר, צִיר
טְהוֹר שֶׁנִּפְּל לְתוֹכֹ מִיָּם כָּל שֶׁהֵן, טָמֵא:

ד. שִׁבְעָה מִשְׁקִין הֵן. הַטֵּל וְהַמִּים, הַיֵּין וְהַשָּׁמֶן, וְהַדֵּם, וְהַחֲלָב,
וְדִבְשׁ דְּבוּרִים. דִּבְשׁ צָרְעִים, טְהוֹר, וּמִתָּר בְּאַכִּילָה:

ה. תּוֹלְדוֹת לַמִּים, הַיּוֹצְאִין מִן הָעֵינַן, מִן הָאֵזֶן, מִן הַחֹטֶם, מִן הַפֶּה,
מִי רַגְלִים, בֵּין גְּדוֹלִים בֵּין קְטַנִּים, לְדַעְתּוֹ וְשָׁלָא לְדַעְתּוֹ. תּוֹלְדוֹת
לְדֵם, דֵּם שְׁחִיטָה. בִּבְהֶמָה וּבְחֵיהּ וּבְעוֹפוֹת הַטְּהוּרִים, וְדֵם הַקְּזָה
לְשִׁתָּיה. מִי חֵלֵב, כְּחֵלֵב. וְהַמַּחֵל, כְּשָׁמֶן, שְׂאִין הַמַּחֵל יוֹצֵא מִיָּדִי
שָׁמֶן, דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. רַבִּי מֵאִיר אָמַר, אִף עַל פִּי שְׂאִין עֲמוֹ
שָׁמֶן. דֵּם הַשָּׂרֵץ, כְּבָשָׂרוֹ, מִטְמֵא וְאִינוֹ מְכַשֵּׁיר, וְאִין לָנוּ כִּיּוֹצֵא בּוֹ:

ו. אֵלּוּ מִטְמְאִין וּמְכַשִּׁירִין. זֹבֹה שֶׁל זָב, וְרִקּוֹ, וְשִׁכְבַּת זִרְעוֹ, וּמִיָּמִי
רַגְלָיו, וּרְבִיעִית מִן הַמֵּת, וְדֵם הַנֶּזֶדָּה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר, שִׁכְבַּת
זִרְעוֹ אֵינָהּ מְכַשֶּׁרֶת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה אָמַר, דֵּם הַנֶּזֶדָּה אֵינוֹ
מְכַשֵּׁיר. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, דֵּם הַמֵּת אֵינוֹ מְכַשֵּׁיר. וְאִם נָפַל עַל
הַדִּלְעָת, גּוֹרְדָּהּ וְהִיא טְהוֹרָה:

ז. אֵלּוּ לֹא מִטְמְאִין וְלֹא מְכַשִּׁירִין. הַזַּעָה, וְהַלִּחָה סְרוּחָה, וְהָרָאִי,
וְהַדֵּם הַיּוֹצֵא עִמָּהֶם, וּמִשְׁקָהּ בֶּן שְׁמֹנֶה. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, חוּץ מִדָּמוֹ.

והשותה מי טבריה, אף על פי שיוצאין נקיים. דם שחיטה בבהמה,
בחיה ובעופות הטמאים, ודם הקזה לרפואה. רבי אליעזר מטמא
באלו. רבי שמעון בן אלעזר אומר, חלב הזכר, טהור:

ח. חלב האשה מטמא לרצון ושלל לרצון, וחלב הבהמה אינו
מטמא אלא לרצון. אמר רבי עקיבא, קל וחמר הדברים. מה אם
חלב האשה שאינו מיוחד אלא לקטנים, מטמא לרצון ושלל לרצון,
חלב הבהמה שהוא מיוחד לקטנים ולגדולים, אינו דין שיטמא
לרצון ושלל לרצון. אמרו לו, לא, אם טמא חלב האשה שלל
לרצון, שדם מגפתה טמא, יטמא חלב הבהמה שלל לרצון, שדם
מגפתה טהור. אמר להם, מחמיר אני בחלב מבדם, שהחולב
לרפואה, טמא, והמקיז לרפואה, טהור. אמרו לו, סלי זיתים
וענבים יוכיחו, שהמשקים היוצאין מהן לרצון, טמאים, ושלל
לרצון, טהורים. אמר להן, לא, אם אמרתם בסלי זיתים וענבים,
שתחלתן אכל וסופן משקה, תאמרו בחלב שתחלתו וסופו משקה.
עד כאן היתה תשובה. אמר רבי שמעון מכאן ואילך היינו משיבין
לפניו, מי גשמים יוכיחו, שתחלתו וסופן משקה ואינו מטמאין אלא
לרצון. אמר לנו, לא, אם אמרתם במי גשמים, שאין רבן לאדם,
אלא לארצות ולאלונות, ורב החלב, לאדם:

